YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO
13 päivänä heinäkuuta 1966 *

Asiassa 32/65,

Italian tasavallan hallitus, asiamiehenään ulkoasiainministeriön diplomaattisten riita-asioiden osaston apulaispäällikkö, ulkoasiainneuvos Adolfo Maresca, avustajana valtionasiamiehen sijainen Pietro Peronaci, prosessiosoite Luxemburgissa Italian suurlähetystö,

kantajana,

vastaan

1) **Euroopan talousyhteisön neuvosto**, asiamiehenään oikeudellinen neuvonantaja Raffaello Fornasier, prosessiosoite Luxemburgissa c/o Euroopan yhteisöjen neuvostojen sihteeri Jacques Leclerc, ja

2) **Euroopan talousyhteisön komissio**, asiamiehenään oikeudellinen neuvonantaja tohtori Alberto Sciolla-Lagrange, prosessiosoite Luxemburgissa c/o Euroopan yhteisöjen toimielinten oikeudellisen yksikön sihteeri Henri Manzanarès,

vastaajina,

jossa kantaja vaatii yhteisöjen tuomioistuinta

1) kumoamaan perustamissopimuksen 85 artiklan 3 kohdan soveltamisesta sopimusten ja yhdenmukaistettujen menettelytapojen ryhmiin 2 päivänä maaliskuuta 1965 annetun ETY:n neuvoston asetuksen N:o 19/65/ETY (EYVL N:o 36, 6.3.1965, s. 533/65) 1 artikla ja sitä seuraavat artiklat;

* Oikeudenkäyntikieli: italia.

2) julistamaan (ETY:n perustamissopimuksen 184 artiklan mukaisesti), että 6.2.1962 annetun ETY:n neuvoston asetuksen N:o 17 (EYVL N:o 13, 21.2.1962, s. 204/62) 4 artiklan 2 kohdan 2 alakohdan a ja b alakohtaa sekä 5 artiklan 2 kohtaa ei sovelleta; sekä

3) julistamaan (ETY:n perustamissopimuksen 184 artiklan mukaisesti), että 21.12.1962 annettua ETY:n komission asetusta N:o 153 (EYVL N:o 139, 24.12.1962, s. 2918/62) ei sovelleta,

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN,

toimien kokoonpanossa: presidentti Ch. L. Hammes, jaoston puheenjohtaja L. Delvaux, tuomarit A. M. Donner, A. Trabucchi ja R. Lecourt (esittelevä tuomari),

julkisasiamies: K. Roemer,
kirjaaja: A. Van Houtte,

on antanut seuraavan

tuomion

Italian tasavallan hallitus on nostanut kanteen ETY:n neuvostoa vastaan sekä, tarvittaessa, ETY:n komissiota vastaan, ja tässä kanteessa vaaditaan pääasiallisesti kumoamaan ETY:n perustamissopimuksen 85 artiklan 3 kohdan soveltamisesta sopimusten ja yhdenmukaistettujen menettelytapojen ryhmiin 2 päivänä maaliskuuta 1965 annettu neuvoston asetuksen N:o 19/65/ETY.

Kyseisessä kanteessa vaaditaan lisäksi julistamaan perustamissopimuksen 184 artiklan mukaisesti, että 6.2.1962 annetun ETY:n neuvoston asetuksen N:o 17 4 artiklan 2 kohdan 2 alakohdan a ja b alakohtaa sekä 5 artiklan 2 kohtaa, joissa säädetään niiden sopimusten ilmoittamisesta, joiden osalta asianosaiset hakevat 85 artiklan 3 kohdan soveltamista, ei sovelleta.

Edelleen kanteessa vaaditaan samoin perustein julistamaan, että tiettyjä yksinoikeussopimuksia koskevien yksinkertaistettujen menettelyjen käyttöön ottamisesta 21.12.1962 annettua ETY:n komission asetusta N:o 153 ei sovelleta.

Neuvoston asetuksen N:o 19/65/ETY kumoamista koskeva kanteen pääasiallinen vaatimus

Neuvosto on perustamissopimuksen 87 artiklan nojalla annetun asetuksen N:o 19/65/ETY mukaisesti siirtänyt komissiolle toimivallan säätää asetuksella 85 artiklan 3 kohdan mukaisesta poikkeuksesta tietyissä olosuhteissa sellaisten sopimusten ryhmien tapauksessa, joiden osapuolina on ainoastaan kaksi yritystä.

Asianmukaisella tavalla nostetussa kumoamiskanteessa väitetään, että kyseinen asetus on annettu perustamissopimuksen 2 artiklan, 3 artiklan f alakohdan ja 85, 86, 87 sekä 222 artiklan vastaisesti ja että siihen liittyy harkintavallan väärinkäyttöä.

Ensimmäinen peruste: perustamissopimuksen 87 artiklan rikkominen

Kantaja väittää, että asetuksessa N:o 19/65/ETY on säädetty 85 artiklan 3 kohdan mukaisista poikkeuksista ilman, että 85 artiklan 1 kohdassa määrätyn kiellon merkitystä olisi sitä ennen täsmennetty, ja että koska kyseisessä asetuksessa määritellään poikkeus selventämättä ensin sääntöä, josta poikkeus tehdään, siinä on rikottu 87 artiklaa ja loukattu periaatetta, jonka mukaan se, mitä ei ole nimenomaisesti kielletty, on sallittua, ja korvattu se päinvastaisella periaatteella, jonka mukaan se, mitä ei ole nimenomaisesti sallittu, on kiellettyä.

Perustamissopimuksen 87 artiklan mukaan neuvosto "antaa aiheelliset asetukset ja direktiivit 85 ja 86 artiklassa tarkoitettujen periaatteiden soveltamiseksi".

Asetuksen antamisen "aiheellisuuden" arviointi kuuluu neuvostolle.

Aiheellisuus voi ilmetä tietyssä asiassa ilman, että neuvoston olisi käsiteltävä tyhjentävästi 85 ja 86 artiklaa kokonaisuudessaan.

Neuvosto voi siis asian aiheelliseksi katsoessaan panna täytäntöön 85 artiklan 3 kohdassa määrätyn poikkeuksen asetuksella.

Tästä ei voi päätellä, että kaikkea, mistä ei ole myönnetty poikkeusta, olisi pidettävä kiellettynä.

Lisäksi perustamissopimuksen 85 artiklan 3 kohdassa tarkoitetaan, että kyseinen poikkeus voidaan myöntää sopimusryhmittäin.

Se, että yritykset voisivat varmuudella tietää oikeudellisen asemansa, voi olla perusteena tämän mahdollisuuden ensisijaiseen käyttöön, eikä tämä mahdollisuus aiheuta sitä, että neuvostolla olisi velvollisuus samanaikaisesti antaa asetuksia kyseisen artiklan muiden määräysten täytäntöönpanosta.

Neuvostolla on siis 87 artiklaa rikkomatta ollut mahdollisuus 85 artiklan 3 kohdan nojalla vapauttaa tietyt sopimusten ryhmät kiellosta asetuksella ilman 85 artiklan 1 kohdan periaatteista poikkeamista ja ilman, että se siten luopuisi oikeudestaan antaa sellaisia myöhempiä asetuksia, joissa sovelletaan kyseisen 85 artiklan jotain määräystä sellaiseen sopimukseen, joka ei kuulu riidanalaisen asetuksen soveltamisalaan.

Toinen peruste: perustamissopimuksen 85 artiklan rikkominen sekä harkintavallan väärinkäyttö

Kantaja väittää, että asetuksessa N:o 19/65/ETY rikotaan sekä 85 artiklan 1 ja 3 kohtaa että perustamissopimuksen 2 artiklaa ja sen 3 artiklan f alakohtaa ja että siihen liittyy harkintavallan väärinkäyttöä sen vuoksi, että asetuksessa on oletettu 85 artiklan 1 kohdan nojalla automaattisesti kielletyiksi kaikki poikkeuksen saaneisiin ryhmiin kuuluvat sopimukset ja että siinä on katsottu, että 1 kohdan edellytykset automaattisesti täyttyvät asetuksessa ryhmäpoikkeuksen saaneiden sopimusten lisäksi myös kaikkien sellaisten edellä tarkoitettuihin ryhmiin kuuluvien sopimusten tapauksessa, joiden osapuolina on enemmän kuin kaksi yritystä tai joiden osapuolina on kaksi yritystä, jotka eivät täytä jotakin asetuksen 1 artiklassa säädettyä edellytystä.

"Yhteisön politiikkaa" käsittelevässä perustamissopimuksen kolmannessa osassa olevassa 85 artiklassa vahvistetaan yrityksiin sovellettavat kilpailusäännöt ja siinä pyritään toteuttamaan 3 artiklassa esitetyt "yhteisön toiminnan" keinot ja erityisesti "toteuttamaan sellainen järjestelmä, jolla taataan, ettei kilpailu vääristy" sekä "toteuttamaan yhteismarkkinat", mikä on yksi 2 artiklassa vahvistetuista olennaisista tavoitteista.

Näin ollen 85 artikla on kokonaisuudessaan sijoitettava uudelleen sitä selventävien perustamissopimuksen johdanto-osan määräysten yhteyteen ja erityisesti niiden määräysten yhteyteen, jotka koskevat markkinoiden yhtenäisyyden toteuttamiseksi tarvittavaa "esteiden poistamista" ja "kilpailun rehellisyyttä".

Perustamissopimuksen 85 artiklalle on ominaista, että siinä on esitetty kielto (1 kohta) ja sen vaikutukset (2 kohta), ja kieltoa on sitten lievennetty määräämällä,

että kiellosta voidaan myöntää poikkeuksia ja että kyseisiä poikkeuksia voidaan mahdollisesti myöntää ryhmittäin (3 kohta).

Koska sillä, että sopimus ei kuuluisi 85 artiklan 1 kohdan soveltamisalaan, ei ole samoja edellytyksiä eikä samoja seurauksia kuin sillä, että sopimukseen sovellettaisiin 85 artiklan 3 kohdan mukaista poikkeusta, on yritystenkin intressien mukaista, että näiden kahden määräyksen merkitys tulisi turvatuksi mahdollisilla asetuksilla.

Vaikka 85 artiklan 3 kohdan mukaisen poikkeuksen myöntäminen jonkin tietyn sopimuksen tapauksessa edellyttää ensin sen tunnustamista, että kyseinen sopimus kuuluu 85 artiklan 1 kohdassa vahvistetun kiellon soveltamisalaan, kyseisen artiklan 3 kohdassa määrätty mahdollisuus myöntää tämä poikkeus ryhmittäin ei tarkoita sitä, että jokin tietty kyseisiin ryhmiin kuuluva sopimus välttämättä täyttäisi 1 kohdan edellytykset ryhmään kuulumisen perusteella.

Perustamissopimuksen 85 artiklan 3 kohdassa, jossa neuvostolle annetaan toimivalta sallia poikkeukset ryhmittäin, asetetaan neuvostolle velvoite käyttää tätä toimivaltaa ainoastaan sellaisten sopimusten ryhmien suhteen, jotka voivat täyttää 1 kohdan edellytykset.

Neuvoston asetus olisikin merkityksetön, mikäli neuvoston määrittelemiin ryhmiin kuuluvat sopimukset eivät voisi täyttää näitä edellytyksiä.

Ryhmän määritteleminen muodostaa kuitenkin vain puitteet eikä se merkitse sitä, että kielto koskisi kaikkia ryhmään kuuluvia sopimuksia.

Tämä ei myöskään merkitse sitä, että poikkeuksen saaneeseen ryhmään kuuluvan, mutta kaikkia kyseisen määritelmän edellytyksiä täyttämättömän sopimuksen olisi välttämättä kuuluttava kiellon soveltamisalaan.

Poikkeuksen myöntäminen ryhmittäin ei siis saisi käsittää minkäänlaisia, edes implisiittisiä, ennakkokäsityksiä yhdestäkään sopimuksesta yksittäin tarkasteltuna.

Asetus N:o 19/65/ETY ei ole näiden periaatteiden vastainen.

Asetuksen 1 artiklan 1 kohdassa annetaan komissiolle toimivalta "perustamissopimuksen 85 artiklan 3 kohdan mukaisesti asetuksella säätää, että 85 artiklan 1 kohta ei koske sellaisten sopimusten ryhmiä, joiden osapuolina on ainoastaan kaksi yritystä" ja jotka täyttävät yksinoikeussopimuksia koskevat tietyt edellytykset.

Saman artiklan 2 kohdan mukaan komission antamassa asetuksessa "määritellään niiden sopimusten ryhmä, joihin sitä sovelletaan, ja täsmennetään erityisesti: a) ne rajoitukset tai ehdot, joita sopimuksessa ei sallita; ja b) ne ehdot, jotka sopimuksessa on oltava, tai muut edellytykset, jotka on täytettävä".

Asetuksessa rajoitutaan siis viitoittamaan komission toiminnan puitteet ja jätetään sen tehtäväksi täsmentää ne edellytykset, jotka sopimuksen on täytettävä kuuluakseen ryhmäpoikkeuksen alaan.

Kuten asetuksen nimestä ja sen perusteluista ilmenee, asetus on annettu 85 artiklan 3 kohdan nojalla eikä 85 artiklan 1 kohdan nojalla, eikä siinä luoda yhtään oikeusolettamaa siitä, miten 85 artiklan 1 kohtaa olisi tulkittava.

Koska asetuksen tarkoituksena on vapauttaa kiellosta sopimusten ja yhdenmukaistettujen toimintatapojen ryhmiä, sen edes implisiittisenä seurauksena ei voi olla, että 85 artiklan 1 kohdan kiellon soveltamisalaan tulisivat ryhmät, joita asetuksessa pyritään suosimaan, tai että siinä esitettäisiin olettamus siitä, että kyseisessä artiklassa olevat edellytykset täyttyisivät automaattisesti minkä tahansa sopimuksen osalta.

Kanteen kohteena olevalla asetuksella ei siis voitu muuttaa niitä edellytyksiä, jotka kunkin yksittäisen sopimuksen on täytettävä, jotta voitaisiin todeta, että 85 artiklan 1 kohdan kiellon tunnusmerkistö täyttyy.

Kantajan esittämät epäilyt asetuksen N:o 19/65/ETY laatimisen seurauksista eivät siis ole luonteeltaan sellaisia, että voitaisiin vahvistaa, että 85 artiklan järjestelmää olisi loukattu.

Koska asetuksessa N:o 19/65/ETY on rajoituttu valtuuttamaan komissio vapauttamaan etukäteen ja sopimusryhmittäin kiellon soveltamisalasta kyseisessä asetuksessa tarkoitetut sopimukset ainoastaan siinä tapauksessa, että sopimukset mahdollisesti kuuluisivat 85 artiklan 1 kohdan soveltamisalaan, kyseisessä asetuksessa ei ole rikottu perustamissopimuksen 85 artiklan 2 kohtaa eikä sen 2 artiklaa tai 3 artiklan f alakohtaa, eikä asetukseen liity harkintavallan väärinkäyttöä.

Kolmas peruste: perustamissopimuksen 86 ja 222 artiklan rikkominen

Ensimmäinen väiteryhmä koskee sitä, että kanteen kohteena olevan asetuksen 1 artiklan 1 kohdan a alakohdassa katsotaan, että yksinoikeussopimukset eivät kuulu määräävän markkina-aseman väärinkäyttöä koskevan 86 artiklan soveltamisalaan,

vaan 85 artiklan soveltamisalaan. Perustamissopimuksen 85 artiklassa käsitellään kantajan mukaan kuitenkin ainoastaan samalla tuotanto- tai jakeluportaalla olevien taloudellisten toimijoiden välisiä sopimuksia (horisontaalisia sopimuksia), kun taas perättäisillä portailla olevien taloudellisten toimijoiden väliset sopimukset (vertikaaliset sopimukset) kuuluvat ainoastaan 86 artiklan soveltamisalaan. Tämän vuoksi kantajan mukaan sekä 86 artiklaa että 85 artiklaa on rikottu.

Perustamissopimuksen 85 artiklan tai 86 artiklan sanamuodon perusteella ei ole mahdollista päätellä näiden artiklojen soveltamisalojen erillisyyttä suhteessa yritysten asemaan tuotanto- tai jakeluportaalla.

Kummassakaan näistä määräyksistä ei tehdä eroa keskenään kilpailevien ja samalla portaalla olevien taloudellisten toimijoiden välillä tai keskenään kilpailemattomien ja eri portailla olevien taloudellisten toimijoiden välillä.

Eroa ei voida tehdä, jos sitä ei ole tehty perustamissopimuksessa.

Ei myöskään voida sulkea pois 85 artiklan mahdollista soveltamista yksinoikeussopimukseen sillä perusteella, että jälleenmyyntioikeuden luovuttaja ja yksinmyyjä eivät kilpailisi keskenään.

Perustamissopimuksen 85 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu kilpailu ei merkitse ainoastaan kilpailua, joka on mahdollista sopimuksen osapuolten välillä, vaan myös kilpailua, joka on mahdollista sopimuksen yhden osapuolen ja kolmansien osapuolten välillä.

Näin on oltava varsinkin silloin, jos osapuolet voisivat tällaisella sopimuksella, estämällä tai rajoittamalla tuotteisiin kohdistuvaa kilpailua kolmansien osapuolten taholta, pyrkiä luomaan tai varmistamaan edukseen perusteetonta etua kuluttajan tai käyttäjän vahingoksi, mikä on vastoin 85 artiklan yleisiä tavoitteita.

On siis mahdollista, että - ilman että kysymyksessä olisi määräävän markkina-aseman väärinkäyttö - eri tuotanto- tai jakeluportaalla olevien taloudellisten toimijoiden välinen sopimus voi olla omiaan vaikuttamaan jäsenvaltioiden väliseen kauppaan ja että tämän sopimuksen tarkoituksena tai vaikutuksena on samanaikaisesti kilpailun estäminen, rajoittaminen tai vääristäminen, minkä vuoksi se kuuluu 85 artiklan 1 kohdan kiellon soveltamisalaan.

Koska 85 ja 86 artiklalla on omat tarkoituksensa, niitä voidaan toisistaan riippumatta soveltaa eri tyyppisiin sopimuksiin, jos kussakin artiklassa erikseen asetetut erityisedellytykset täyttyvät.

Olisi turhaa vertailla keskenään 85 artiklan soveltamisalaan kuuluvaa, tuotteidensa jakelijan kanssa yksinoikeussopimuksen tehneen tuottajan tilannetta sekä 85 artiklan soveltamisalaan kuulumatonta, tuotteidensa jakelun jollakin keinolla, esimerkiksi kauppaedustajia käyttäen, yritykseensä liittäneen tuottajan tilannetta.

Nämä tilanteet ovat oikeudellisesti erilliset.

Niitä on arvioitava eri lailla, koska tehokkuus ei voi olla sama sellaisten myynti-organisaatioiden välillä, joista toiseen kuuluu jakelu ja toiseen ei.

Vaikka 85 artiklan sanamuodon mukaan kieltoa sovelletaan, jollei muista edellytyksistä muuta johdu, useampien yritysten välillä tehtyyn sopimukseen ja vaikka sitä ei sovelleta yksittäiseen, oman jakeluverkostonsa yrityksensä toimintoihin liittäneeseen yritykseen, tästä ei kuitenkaan seuraa, että pelkän taloudellisen, mutta epätäydellisen ja kyseisen artiklan vastaisen samankaltaisuuden vuoksi olisi katsottava lainmukaiseksi sellainen sopimusoikeudellinen tilanne, joka aiheutuu tuottajayrityksen ja jakelijayrityksen välisestä sopimuksesta.

Ensimmäisen tapauksen osalta perustamissopimuksen 85 artiklan tarkoituksena on ollut kunnioittaa yrityksen sisäistä organisaatiota ja kyseenalaistaa se 86 artiklan nojalla ainoastaan silloin, kun kysymyksessä on määräävän markkina-aseman väärinkäyttö. Perustamissopimuksessa ei kuitenkaan voida asettaa samaa varausta silloin, kun kilpailun esteet johtuvat kahden eri yrityksen välisestä sopimuksesta, joka siis yleisesti ottaen on kiellettävä.

Näin ollen ei voida kieltää, etteikö tuottajayrityksen ja jakeluyrityksen välillä tehty sopimus olisi luonteeltaan "yritysten välinen sopimus".

Edelleen, sellainen tuottajan ja jakelijan välinen sopimus, jolla pyrittäisiin palauttamaan kansalliset jaottelut jäsenvaltioiden väliseen kauppaan, saattaisi olla vastoin yhteisön olennaisimpia tavoitteita.

Perustamissopimuksen johdanto-osassa ja sopimustekstissä pyritään poistamaan valtioiden väliset kaupan esteet, ja perustamissopimuksen lukuisat määräykset osoittavat ankaruuden suhteessa tällaisten esteiden palauttamiseen, eikä siinä siis mahdollisteta, että yritykset voisivat muodostaa uudelleen tällaisia esteitä.

Perustamissopimuksen 85 artiklan 1 kohta vastaa tällaista tavoitetta, vaikka kysymyksessä olisi eri tuotanto- tai jakeluportailla olevien yritysten välillä tehty sopimus.

Tämän johdosta ensimmäisessä väiteryhmässä tarkoitettuja määräyksiä ei ole rikottu.

Italian tasavallan hallitus esittää toisessa väiteryhmässään, että kanteen kohteena olevan asetuksen 1 artiklan 1 kohdan b alakohdassa on loukattu perustamissopimuksen 222 artiklaa sen vuoksi, että asetuksessa oli aiheettomasti puututtu teollisoikeuksien käyttöön.

Perustamissopimuksen 222 artiklassa rajoitutaan täsmentämään, että "perustamissopimuksella ei puututa jäsenvaltioiden omistusoikeusjärjestelmiin".

Asetuksen N:o 19/65/ETY 1 artiklan 1 kohdan b alakohdassa valtuutetaan komissio myöntämään ryhmäpoikkeus kiellosta sellaisille kyseisiin ryhmiin kuuluville sopimuksille, "jotka asettavat rajoituksia teollisoikeuksien hankkimiselle tai käyttämiselle".

Näin ollen asetuksessa ei perustamissopimuksen 222 artiklan soveltamisen osalta puututa mitenkään jäsenvaltioiden omistusoikeusjärjestelmiin.

Riidanalaisessa säännöksessä on asianmukaisesti ja 222 artiklaa rikkomatta johdettu "kaikkia yritysten välisiä sopimuksia" tarkoittavan 85 artiklan sanamuodon yleisluontoisuudesta mahdollisuus myöntää kiellosta poikkeus niiden sopimusten osalta, jotka käsittävät teollisoikeutta koskevia rajoituksia.

Näiden toteamusten johdosta asetuksen N:o 19/65/ETY kumoamista koskeva kanne on hylättävä.

Kanteen liitännäiset vaatimukset neuvoston asetuksen N:o 17 ja komission asetuksen N:o 153 soveltamatta jättämisestä

Italian tasavallan hallitus on perustamissopimuksen 184 artiklan nojalla vaatinut tämän kanteen yhteydessä myös sitä, että yhteisöjen tuomioistuin julistaisi, että tiettyjä neuvoston asetuksen N:o 17 ja komission asetuksen 153 säännöksiä ei sovelleta.

Neuvosto ja komissio ovat esittäneet kanteen tätä osaa koskevan oikeudenkäyntiväitteen erityisesti sillä perusteella, että koska nämä asetukset eivät muodosta pääasiallisen kumoamispyynnön kohteena olevan asetuksen N:o 19/65/ETY oikeudellista perustaa, ne eivät voi olla perustamissopimuksen 184 artiklassa tarkoitetun

menettelyn kohteena.

Kyseisen artiklan mukaisesti asianosainen voi asetusta koskevassa riidassa vaatia yhteisöjen tuomioistuimessa 173 artiklan ensimmäisessä kohdassa mainitulla perusteella, että kyseistä asetusta ei sovelleta.

Kyseisen artiklan tarkoituksena ei ole mahdollistaa sitä, että asianosainen voi kiistää minkä tahansa asetuksen sovellettavuuden minkä tahansa kanteen tueksi.

Asetusta, jonka lainvastaisuuteen vedotaan, on voitava soveltaa joko välittömästi tai välillisesti kanteen kohteena olevaan asiaan.

Asetuksella N:o 19/65/ETY ei ole tarvittavaa suhdetta niiden kanteen kohteena olevan kahden asetuksen säännöksiin, joiden soveltamatta jättämistä pyydetään, koska kyseisen asetuksen tarkoituksena on poistaa 85 artiklan 1 kohdan soveltamisalasta tiettyjä sopimusten ryhmiä, kun taas asetuksessa N:o 17 säädetään ilmoitusvelvollisuudesta ja asetuksessa N:o 153 yksinkertaistetun ilmoittamisen mahdollisuudesta.

Näiden kahden asetuksen ja asetuksen N:o 19/65/ETY välisen yhteyden puuttuminen on tässä asiassa luonteeltaan sellainen, että asetusten mahdollisella soveltamatta jättämisellä ei olisi vaikutusta asetuksen N:o 19/65/ETY lainmukaisuuteen ja että kanteen kohteena olevan asetuksen mahdollinen kumoaminen ei välttämättä olisi aiheuttanut kyseisten asetusten soveltamatta jättämistä.

Koska kanteen pääasiallinen vaatimus on todettu perusteettomaksi, siihen liitetyt vaatimukset soveltamatta jättämisestä ovat myös perusteettomia.

Näitä vaatimuksia ei siis oteta tutkittavaksi.

Oikeudenkäyntikulut

Kantaja on hävinnyt asian.

Työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdan mukaisesti asianosainen, joka on hävinnyt asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla,

ottaen huomioon oikeudenkäyntiasiakirjat,

kuultuaan esittelevän tuomarin kertomuksen,

kuultuaan asianosaisten suulliset lausumat,

kuultuaan julkisasiamiehen ratkaisuehdotuksen,

ottaen huomioon Euroopan talousyhteisön perustamissopimuksen ja erityisesti sen 2, 3, 85, 86, 87, 173, 184, ja 222 artiklan,

ottaen huomioon Euroopan yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen ja erityisesti sen 69 artiklan,

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN

on hylännyt muut laajemmat tai vastakkaiset vaatimukset ja antanut seuraavan tuomiolauselman:

1) Kanne 32/65 hylätään.

2) Kantaja velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Hammes Delvaux Donner

Trabucchi Lecourt

Julistettiin Luxemburgissa 13 päivänä heinäkuuta 1966.

A. Van Houtte
kirjaaja

Ch. L. Hammes
presidentti